

rer højest – en Leif Panduros tv-forfatterskab, en Clara Pontoppidan eller en Ib Henrik Cavling – bliver nogle af de højestaftlagte i samfundet.

Et vist hensyn skal også tages til de kontrakter, der allerede er indgået ud fra ophavsmandens tillid til, at der fremover kunne komme royalties.

Derfor går forslaget alene på en »indsnævring« af ophavsrettens grænser. Den nærmere praktiske udformning må ske område for område, så åndsværksforbrugerne – altså ikke skatteyderne – kommer til at betale, men ikke sådan, at begrebsartisteri fortsat skal formørke dette vigtige livsområde.

Mængden af rettighedshavere over det enkelte åndsprodukt, teknologiens ekspresagtige foranderlighed, de mange åndsværker og hele områdets internationale karakter har i forening tilvejebragt så komplekse forhold, at det i al fald er aldeles uacceptabelt for Folketinget fortsat at tolerere vanvidskavalkaden.

Det er Folketingets opgave at skære igennem, så hver enkelt borger kan overskue sine rettigheder og pligter og let og friktionsfrit modtage de kulturelle oplevelser, som vor tids vidundertechnologi muliggør. Juraen må ikke halte bagefter. Men det gør den, så længe Folketinget ikke påtager sig kraftindsatsen at skære igennem alt fortidsdyndsblæveret.

Fremskridtspartiet er rede til at gå ind for en lang række speciallovforslag ud fra de anførte synspunkter. Vi anser det ikke for sandsynligt, at det vil give anledning til folkeretlige repressalier mod os. Men vi vil være rede til at betale den pris at blive smidt ud af det sippenpperi, som den 121 år gamle Bernerunion er blevet til i dens gammeldomssvækkede affældighed.

Vi er nu inde i så indviklede og stadig skiftende distributionsteknikker, at det er afsindigt at opretholde

ophavsretsbegrebsjurisprudensen. Dens dage er udrundne for bestandigt. Jo før flertallet viser mod til at erkende dette, des lykkeligere.

I øvrigt kan Danmark jo også (med års varsel) opsigte sit medlemskab i en eller flere af de fem ophavsretskonventioner, som vi har tiltrådt, hvis dette på et eller andet tidspunkt findes hensigtsmæssigt, og så kan en speciallovs ikrafttrædelsesparagraf blot lægges det ene år ud i fremtiden.

Det foreliggende forslag er stort set en genfremsættelse af forslag til folketingsbeslutning nr. 53 af 14. januar 1976, se Folketingstidende 1975–76, forhandlingerne sp. 6938–6961 og sp. 9154–9162, tillæg A sp. 2471 ff samt tillæg B sp. 895.

1976-initiativet gentoges ved B 42 af 12. januar 1983, jf. Folketingstidende 1982–83, tillæg A spalte 1889 og forhandlingerne spalte 7488 (1. behandling) samt tillæg B spalte 1347. Af forhandlingerne spalte 10445 fremgår, at forslaget den 6. maj 1983 blev nedstemt.

Men Fremskridtspartiet er i den grad i pagt med tidens udvikling, at alle efterhånden må finde ud af, at forslaget er helt rigtigt.

1988-Z-håbet er, at de andre partier ikke fortsat vil lade sig terrorisere af deres frygt for de magtfulde kunstnerorganisationer, som de gjorde det den 30. april 1976 og 6. maj 1983.

Som Helge Dohrmann så udmærket skrev i Fremskridt den 9. maj 1986: »Intet forhindrer forfattere i at have et job – og så skrive i fritiden«.

Verden har allerede i århundredernes løb skabt så megen god kunst, at det ikke ville være nogen ulykke, om der fremover sker en væsentlig formindskelse i omfanget af nytillkommen kunst – i første omgang altså fra det lille fnug på globussen, som lilleput-danskerens 43.075 kvadratkilometre udgør.